

Pondelok 31. týždňa

Lk 14,12-14

Dar bez nároku na odmenu

Motivovať ľudí bez nároku na odmenu, z lásky¹

Pán Ježiš vyzýva k darovaniu bez nároku na odmenu. „***Keď dávaš obed alebo večeru, nevolaj svojich priateľov ani svojich bratov, ani príbuzných, ani bohatých susedov, aby nepozvali oni teba a mal by si odplatu***“ (Lk 14,12).

Ako to vyzerá u nás? Mnohokrát niečo robíme, lebo čakáme, že sa nám to vráti. To je náuka sveta. Do tohto náhle vstupuje Ježiš, ktorý hovorí, aby sme dávali bez nároku na odmenu. Bez toho, aby sme zakusovali ovocie tohto skutku tu na zemi. Mnohokrát zabúdame na našu spásu. Spásu si musíme nejako zaslúžiť. Zaslúžime si ju dobrými skutkami, ktoré sú len výsledkom lásky. Len ten kto miluje dokáže dávať bez nároku na odmenu. V našej pozemskej láske sa však vyskytuje aj nedokonalosť. Mnohé veci robíme len preto, že je to dobré aj pre nás.

Zdanlivo šialená veta, dávať bez nároku na odmenu. Kto by to už robil? A predsa sa nájde mnoho ľudí, čo to dokážu. Tí, čo majú skutočne radi svoje deti to určite robia bez nároku na odmenu. Robia to z nezištnej lásky. Zabúdajú na seba. Dobrovoľne sa zriekajú seba, svojho pohodlia, svojej kariéry. Áno, sme povolání rozvíjať svoje talenty, ale nie pre seba. Sme tu pre druhých. Ak to začneme robiť pre druhých a pre ich dobro, vtedy sme pochopili pravý význam slov dávať bez nároku na odmenu. Vtedy je to z lásky, lebo len ten, kto miluje dokáže zabudnúť na seba a na svoje potreby. Ak niečo robíme z lásky, učíme sa milovať, rozdávať sa z lásky. Vlastne celý život by sme sa mali tejto láske učiť. Lebo ten, kto miluje bude isto spasený. Nebojme sa dávať bez nároku na pozemskú odmenu. Boh nám vráti omnoho viac. Vráti nám to našou spásou a možno aj tu na zemi.

Jeden žobrák spomína: „Raz som šiel po dedinskej ulici od dverí k dverám. V tom som v diaľke uvidel zlatý koč mihnúť sa ako prchavý sen a položil som si otázku, kto len môže byť kráľom nad kráľmi. Rozmohla sa vo mne nádej: zdalo sa, že zlé časy pominuli, očakával som almužnu bez prosenia a bohatstvo nekonečné ako zrnká piesku. Koč sa zastavil pri mne. Tvoj pohľad padol na mňa a s úsmevom si vystúpil. Konečne som videl prichádzať moje životné šťastie. Vtedy si vystrel svoju pravú ruku a povedal si: „Čo mi môžeš dať?“ Bol to veru kráľovský žart – žobrať od žobráka! Bol som v rozpakoch,

¹ Porov.: SVETLÁK, V.: Semestrálna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

nerozhodne som tam stál, nakoniec som vzal z môjho vaku nepatrné zrnko ryže a dal som ti ho. Ale aké veľké bolo moje prekvapenie, keď som večer vyprázdnil vak a medzi bezcenným haraburdím som opäť našiel to zrníčko ryže – premenené na zlato. Vtedy som horko zaplakal a ľutoval som, že som v sebe nenašiel odvahu darovať ti všetko, čo mám.“²

Tak je to aj s nami, bratia a sestry. Nevieme, o aké bohatstvá sa pripravujeme tým, že čakáme odmenu už tu na zemi. Boh nehodnotí hodnotu vecí, ale úmysel, s akým sme ju dávali. Hodnotí naše zrieknutie sa z lásky k blížnemu. V Nebeskom kráľovstve platí iná matematika, ako tu na zemi. Nie podľa toho koľko dám. Žobrák dal len malé zrnko a bolo mu vrátené zlaté zrnko. Aj hodnota nášho skutku bez nároku na pozemskú hodnotu má oveľa väčšiu hodnotu a tým, že chceme odmenu už tu na zemi sa o ňu pripravujeme. Veď naša spása je oveľa dôležitejšia.

Skúsme zhodiť zo svojej tváre masku pokrytectva a ukázať tomuto svetu dobro. Nebojme sa využívania. Nemáme byť o čo ukrátení. Veď sa nám to vráti v nebi a ak sa ocitneme v núdzi, Boh nám pomôže, ako sme my nezištne pomohli druhým.

Amen.

² MAGDALENA RICHTEROVÁ, *Mozaika radosti II.*, LÚČ – vydateľské družstvo Bratislava 1998, s. 30.
